JUSTICIA SOCIAL

Núm. 123 - Any III - Epoca III | Barcelona, 11 de Novembre de 1933 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El sentit d'aquestes eleccions

O nosaltres o la Lliga
O revolució, o contrarevolució
Heus ací la única alternativa!

Per qui votaran les dones?

Les dretes, que han tingut sempre a la dona sols com un objecte de satisfacció i entreteniment per l'home, que no li han reconegut mai cap condició racional per exercir les funcions de ciutadania, estan molt engrescades pel resultat desastrós que provocarà la seva intervenció en la lluita electoral del dia 19, per a la Llibertat i per la República.

Es una ofensa més que la reacció fa a la dona. Acostumats com estan a jugar amb la seva dignitat — Eva és la responsable de totes les nostres desgràcies; els capellans no es poden casar perquè el contacte amb la dona és pecat — creuen que l'obra de vint segles de civilització cristiana i seixanta anys de restauració borbònica no es poden anullar amb el reconeixement que la República ha fet dels drets de la dona que, per altra part, ni ho comprèn i per tant no ho pot agrair.

¡Bonic concepte té la burgesia de les nostres companyes! Poc valdríem nosaltres moralment si la nostra conducta a la llar i a la fàbrica no anullés les maniobres hipòcrites de la reacció, representada esplèndidament per aquesta pelegrinació domiciliària dels agents electorals de la Lliga Catalana.

La Lliga Catalana, ¡quin cas! Que es pensen els homes de la Lliga, que es pensa el senyor Cambó, que les dones catalanes no tenen memòria o que són un ramant d'éssers frívols la màxima aspiració de les quals és conduir un automòbil, guanyar un campionat de tennis o tenir un amor inconfesable com les que ell coneix? No, homes, no; la dona catalana, la veritable dona catalana, l'ésser que pensa i sent, la que comparteix amb la mateixa intensitat que nosaltres les nostres dolors i les nostres alegries, la que s'esforça en fer-nos la vida amable, la que la seva estimació vers nosaltres és d'aquella categoria que no compren sacrificis, que no sap el que vol dir interès, la que no coneixeu vosaltres, senyors de la Lliga, que abans de casar-se féu capítols matrimonials, és molt distinta de com vosaltres us l'heu imaginat.

La dona catalana, senyors de la Lliga, senyor Cambó, a l'hora de votar es recordarà de moltes coses. Es recordarà que quan l'any 1909 la monarquia li feia assassinar els seus fills en terres

J. FRONJOSA

(Passa a la pàg. 2)

Encara que no és probable que els nostres companys s'hagin deixat impressionar per la campanya desbordada aquests dies contra la U. S. C. i la E. R. de C., potser no serà excessiu que insistim en els punts capitals que determinen la nostra posició en la vinenta lluita electoral. L'excepticisme no ha fet encara víctimes en els nostres rengles. Som els mateixos combatents de sempre, encoratjats per l'adhesió creixent del més selecte de les nostres joventuts intellectuals i obreres, que gradualment, però ben decididament, van sumant-se a les forces del Socialisme català, donant-li la cohesió, el nervi i la empenta pròpia d'un gran partit destinat a ésser àrbitre dels destins de Catalunya.

Si no hagués vingut la disolució violenta de les Corts Constituents de la República en el precís moment en què era major la confusió entre els partits republicans, és molt probable que la posició de la U. S. C. fóra avui tota una altra. A la U. S. C. li convenia, un cop les Constituents haguessin acabat el seu comès, presentar-se sola a la lluita, evitar confusionismes i desorientacions, i fixar, ja des d'ara, les normes de la seva doctrina i de la seva tàctica en la lluita decisiva de la consecució del poder pel proletariat.

Però la reacció no ha volgut perdre l'oportunitat d'impossibilitar la consolidació del règim esquerrà i de predomini civil en la direcció de la República. I planteja la lluita en els mateixos termes de l'any 1931, però amb una acumulació de perills i amb una revifalla d'energies de la qual dos anys enrera no en teníem idea. Algú suposarà que han estat els nostres errors els que han produït aquesta confabulació imponent contra la República esquerrana i és ben al contrari: són els encerts i la decisió demostrada, el que ha desvetllat l'onada reaccionària que de bon antuvi creia que la República del 14 d'abril era una criatura inofensiva, incapaç de fer altra cosa que popularitzar les pràctiques i vicis dels temps de la monarquia.

Ens trobem, doncs, que el Parlament que es va a elegir ha de continuar la tasca de les Constituents establint un règim de normalitat civil i esquerrana. Volguem o no, els socialistes hem de collaborar en l'obra per la raó única i suprema que els partits republicans no són capaços de dur-la a bon terme per ells sols. Quan ells ens demanen coalicions i ajut, és que així ho reconeixen i el nostre apartament en aquesta hora no tindria altra conseqüència que facilitar a les dretes els mitjans de desfer l'obra fins avui realitzada.

Nosaltres no som culpables de les dissidències i renyines dels partits republicans. Tampoc no ens impressionen gaire els esgarips histèrics dels que es consideren desairats o preterits. Nosaltres no en patim d'aquests mals. Com que no pretenim res que ens pugui ésser lícitament discutit, no sostenim plets marginals i tenim la reflexió clara per a conèixer el camí del nostre deure. Si ens equivoquéssim, ja ens corregiríem. Fins ara, no ens hem de desdir de res. Els nostres judicis d'ahir, són els d'avui i seran els de demà, si aquells a qui pertoca fer-ho no modifiquen els fets que justifiquen les nostres opinions.

Encara, doncs, que l'ambit estigui plé de la cridoria de tots els que tenen més vel que bon sentit i més energia per a destruir que per a crear, nosaltres farem la nostra via i prendrem les resolucions que la nostra consciència dicti d'acord amb les circumstàncies de cada moment. Ens permetem de creure que no hi haurà ningú que des de fora pretengui assenyalar-nos el camí i oferir-nos el seu guiatge.

Tampoc no ens podem permetre el luxe de donar consells a ningú. Però sí, podem dir — els que conservem la serenitat i vivim amb la confiança de tenir amics a tot arreu —, que estem meravellats de l'espectacle de primer terme quan veiem els nuvols que es congrien al fons de l'escenari. ¡Bona manera de passar el temps! Mai, com ara, no havíem esperat amb impaciència el fall que donarà el poble. Si sempre hem respectat les seves decisions, ara, confiem tant en la sabiduria popular, que només pregaríem a tots, els d'un costat i d'un altre, que acceptessin de bon grat la lliçó que el poble doni i l'endemà mateix de les eleccions adaptessin la seva conducta futura a les línies generals que marqui la voluntat popular. Nosaltres ho farem malgrat que poguem dir que anem a la lluita amb més desinterès i amb més sacrifici que mai, oferint aquell concurs que considerem el nostre deure, per tal de salvar el que els altres posen en perill.

M. SERRA I MORET

March o la por

El gangster Joan March s'ha escapat de la presó. Més ben dit: l'han alliberat del penal d'Alcalà de Henares aquells que viuen en plena eufòria i que tota la vida han estat complicats en les malifetes del contrabandista mallorquí. Ara que la República perilla d'anar camí de sudamericanitzar-se i aportuguesar-se, i va prenent color i cobrant una alegria que el despotisme d'Azaña i la intransigència sectària dels socialistes feia impossible, alhora que també impossibilitava les pressions i les combinacions dels aferistes que troben en el senyor Lerroux — i no sabem si fins i tot en l'Emilianu — pasta de gran estadista, era lògic que després d'abolir la llei de Termes municipals i sabotejar l'aplicació de les lleis de Reforma agrària i de Congregacions religioses, hom pensés que el pobre senyor March i li fos oberta la gàbia.

Són tots uns altres temps els actuals. D'ençà que els generals surten altra vegada de casa i el senyor ministre de la Guerra encara no substituït en la famosa crisi que donà el Poder a Don Alejandro, se'ls troba aconsellant l'ex-emperador del Parallel al seu propi despatx, cal esperar veure moltes coses encara que acabin d'acolorir la política espanyola.

Vegeu si no hem guanyat, que àdhuc l'oficial de presons Vargas, ha tingut la valentia de fer el «rasgo» d'acompanyar el màrtir en el seu exili. La consciència cavalleresca d'aquest funcionari que no vacilla davant del suborn, és un model de funcionaris, tan digne com el funcionari Sanjurjo que el 10 d'agost va donar proves d'honor i de valor també. ¿Què en dirà el senyor Azorin, model de plomes lliures?

Tot camina per uns camins que no són els mateixos, evidentment, dels de les Corts Constituents i del Govern Azaña, però no es posin plomalls els delinqüents que es creuen que Espanya és un país on els «negres» són fàcilment berenats i que avui sospiren per una situació Gil Robles o més moderadets, una situació lerrouxista. Perquè per damunt del silenci o l'atenuació del comentari periodístic d'una premsa venuda a tots els gangsters que pullulen entorn dels ministeris a la caça de tot sels negocis bruts, davant l'afer del bandit March, d'aquesta fugida se'n diu nor. ¡March l'han alliberat aquells que no estan segurs del resultat de les eleccions del dia 19!

Abstenir-se de votar, es votar la Lliga

L'apoliticisme d'una part de la massa obrera espanyola és fill de la ignorància d'aquesta massa.

Gràcies a la política nefasta dels temps de la monarquia, Espanya és el país més endarrerit d'Europa; és el que compta amb més del cinquanta per cent d'analfabets; és l'empori del clericalisme, la filla mimada de la societat anònima del catolicisme, que té la Seu central a Roma; és el rebuig de la civilització.

I és per això que quan una revolució política acaba d'implantar la República, en voler aquesta fer marxa avant cap a una organització social més justa i més humana, uns quants elements tèrbols i irresponsables poden remoure fàcilment el solatge de la clàssica ignorància de les masses espanyoles i en nom de l'anarquia i del comunisme llibertari proclamar l'apoliticisme com a mitjà d'arribar a la revolució social.

Espanya és l'únic país del món on es parla de comunisme llibertari, on es parla de l'anarquia com a possible organització social i on es canten himnes a l'apoliticisme. Es el llevat de la ignorància que porta a l'ambient les seves pestilències de corrupció.

La campanya a favor de l'apoliticisme compta a casa nostra amb circumstàncies avantatjoses que expliquen el seu èxit relatiu.

Compta, en primer lloc amb la decidida protecció de les dretes i de les classes conservadores. Es una protecció solapada, subterrània, concedida materialment i moralment amb la fruïció que és de suposar i que és perfectament visible perquè no s'amaga. Cada vot que deixi de posar a les urnes un obrer apolític és un vot a favor de les dretes reaccionàries; aquestes doncs, han de subvencionar, naturalment, i subvencionen per sota mà, les campanyes a favor de l'apoliticisme i han de protegir-lo i el protegeixen amb llur silenci. Ningú no es pot explicar com són ateses les despeses de les campanyes anarquistes i abstencionistes. Cap diari de dretes no ataca l'apoliticisme de la massa obrera.

Compta també l'apoliticisme amb la facilitat de la seva propaganda. Res no és més fàcil entre un públic ignorant que enardir-lo amb els focs artificials de la demagògia. Dir-li que votar és escollir-se el tirà que ha de subjectar-lo; dir-li que intervenir en el nomenament dels organismes de l'Estat és perpetuar l'existència de l'Estat; dir-li que en lloc de fer ús pacíficament del vot cal fer ús catastròficament de la pistola; i dir-li altres ximpleses semblants, és cosa fàcil i còmoda per aconseguir que les masses obreres que estan cansades de sofrir les injusticies i de veure les contradiccions del capitalisme, esclatin en aplaudiments i que en llurs cervells, anquilosats s'hi clavi la idea de la revolució catastròfica com a unic mitjà de sortir del fangar de la descomposició social de l'época.

No votant és enfortida la posició de les classes conservadores en la governació de l'Estat i, per tant, es fa més difícil de poder transformar l'Estat o d'enderrocar-lo.

No votar equival a votar a favor de la Lliga; no votar és allunyar indefinidament, també, l'hora de la revolució social.

¿Per qui votaran les dones?

(Ve de la pàg. 1)

africanes del barranc del Llop i els pares i els germans indignats ens llançàrem a la protesta violenta, els homes de la Lliga Regionalista es varen posar al costat dels assassins del poble, ajudant-los a organitzar la repressió que posteriorment Maura i Cierva portaren a terme.

Que quan l'any 1921, mentre aquell rei infame enviava telegrames com aquell tamós «olé tu madre» al general servil que es deixava crivillar i degollar els pobres fills de les mares del poble obrer espanyol, vosaltres, senyors de la Lliga, vós, senyor Cambó, corríeu per segona vegada a oferir-li els vostres serveis per ajudar-li a diluir les responsabilitats, i davant d'una cartera de ministre escarníeu el dolor de les mares espanyoles i traïcionàveu els sentiments del poble català.

Que deu anys més tard, quan la mateixa monarquia engolfada en un llot de ludibri de vi i de sabres volia sobreposar-se a la voluntat del poble espanyol, quan ja aquell rei abjecte havia passat per l'històric Palau de la Generalitat a llançar-nos la bafarada de les seves paraules al rostre, per a recordar-nos que era un nét de Felip V i tenia a *gran honor* continuar la seva tradició, vós senyor Cambó, vosaltres, senyors de la Lliga Catalana, vàreu enviar al senyor Ventosa i Calvell, personatge que serveix, es veu, per tot, a salvar altra vegada aquella monarquia i així poder continuar la vostra tradició de domini, que vol dir, entre altres coses, que els fabricants inscrits en la vostra bandera podien seguir pagant jornals de fam a les treballadores, com ara voldríeu guanyar les eleccions per derogar totes les lleis que la República ha construït per a protegir el treball de la dona i la seva dignitat com a ésser humà.

No, senyors de la Lliga; no, senyor Cambó; això que us penseu vosaltres, no ho faran les dones catalanes; tenen més bon sentit del que us figureu. Les nostres companyes, les nostres amigues, les nostres dones, votaran per a la seva emancipació integral i saben que això no ho aconseguirien votant les candidatures dels partits reaccionaris com el vostre o d'aquells altres partits on encara es creu que la dona és un factor secundari que ha d'acceptar que els saviasos vulguin fer-li la mercè de donar-li.

Elles prou bé saben que si no hagués estat l'existència d'uns ministres socialistes i una forta minoria socialista a les Corts Constituents, els seus drets més elementals li haurien estat escamotejats. Que prou vegades, tota aquesta colla de polítics savis, han retret com un gran error polític dels socialistes, l'haver votat pel reconeixement dels drets polítics i socials de la dona. Que als polítics burgesos no els han d'agrair res, ni les teixidores, ni les modistes; ni les ordidores ni les mecanògrafes; ni les bitllaires ni les que siguin tant en l'ordre polític com en l'ordre social.

Si no us han d'agrair alguna cosa les *hijas de María*... però aquestes no són dones, són una altra cosa.

Les dones votaran les candidatures de la Unió Socialista de Catalunya.

El programa electoral de la Lliga

Francesc Cambó ha pronunciat, al Palau de la Música Catalana, el seu parlament electoral. Constitueix tot un programa de dretes que igual podrien acceptar els homes de la Lliga que els partidaris de Royo Vilanova o de Gil Robles, si deixem apart algun detall que ens fa recordar que la Lliga, als seus principis, fou catalanista.

Mercès a la ràdio, hem pogut seguir, pas a pas, l'entusiasme de l'auditori, i hem pogut constatar que els aplaudiments eren més entusiastes quan el conferenciant justificava el feixisme d'Itàlia i d'Alemanya, quan atacava als socialistes i quan demanava el retorn als temps *feliços* en què l'Estat no intervenia en les qüestions socials i en què les lleis protectores de l'obrer no existien encara.

¡Que un home es vanti de polític a la moderna i que no s'avergonyeixi de raonar d'aquesta manera!

Tots recordem l'ajut de la Lliga a Primo de Rivera, i no hem oblidat encara les campanyes monàrquiques i alarmistes — per als rics — de Cambó, arran mateix de la República. Tanmateix, voler justificar públicament Mussolini i Hitler, amb llurs atropells i llurs crims, és una mica massa. Perquè, de justificar-los a defensar-los, no hi ha més que un pas; i de defensar-los a imitar-los... sols hi manquen les circumstàncies favorables que ho permetin.

La Lliga, per boca de Cambó, és, doncs, partidària de retornar a la lliure contractació del treball, sense intervencions de l'Estat, sense lleis socials, posats front a front el patró i l'obrer perquè pactin *lliurement*. Aleshores, emparats en aquesta llibertat, tornarien les jornades esgotadores de deu i dotze hores de treball, tornarien els sous de misèria i els patrons podrien, *lliurement*, acomiadar els treballadors que no els convinguessin, sense les *ingerències indiscretes* dels Jurats Mixtos.

Certament que és una afalagadora perspectiva per als treballadors. O la submissió absoluta a la voluntat de l'amo, o la rebel·dia violent, on tots els avantatges es trobarien de la part del patró. Això fóra un retorn a un passat que no tornarà mai més, que no pot tornar. Les mateixes dictadures s'han guardat ben bé d'abolir totes les lleis socials; les han falsejades, les han desviades si voleu, però no les han suprimides.

Els homes d'esquerra haurien de propagar, més que els mateixos homes de la Lliga, el programa exposat per en Cambó. Les dretes solen tenir l'habilitat i el talent de camuflar llurs intencions, per tal de caçar incautes. Gairebé sempre es presenten com a protectors de l'obrer, i l'adulen i l'ensibornen. El que no sol succeir, és que un home com el líder de la Lliga, digui públicament i sense eufemismes, que cal anar a un règim on l'Estat s'abstingui de la seva intervenció tutelar per tal de que l'obrer no es trobi sotmès a la plana voluntat del patró.

Un botó de mostra ens el donava Fernando de los Ríos en el seu discurs de l'altre dia, a Madrid. Quan, per obra d'un ministre lerrouxista, ha quedat en suspens la Llei de termes municipals, automàticament s'han reduït els jornals de molts pobles andalusos, de 8 pessetes fins a 5 i 4 pessetes. Es l'eufòria lerrouxista; és el règim de lliure contractació que vol la Lliga.

No cal pas insistir. L'obrer conscient ha de comprendre el que li convé. No n'hi ha pas prou en no votar a la Lliga o votar contra la Lliga. Cal fer el que calgui per tal de que la Lliga no tingui altres vots que els dels patrons o el dels potentats de tota mena i que, en front i contra de la Lliga, hi hagi una massa obrera imposant que li barri el pas.

JOSEP COLL CREIXELL

Les comarques per la U. S. C.

Tot just constituïda la Secció de Torredembarra de la U. S. C., el seu Comitè ha adreçat a la població aquest interessant i remarcable manifest que ens plau reproduir en la seva totalitat. Felicitem entusiastament els companys de Torredembarra per la seva decisió, tan reeixida, i els encoratgem a prosseguir sense defallences pel camí emprès.

«Conveïns!

Hem constituït en aquesta Vila la Secció Local afiliada a la Unió Socialista de Catalunya i per mitjà d'aquest Manifest ens adrecem a l'opinió pública de Torredembarra per fer-li exposició de la nostra doctrina i del nostre pensament d'acció.

Voldríem equivocar-nos en afirmar que el coneixement que del Socialisme té la majoria dels nostres conveïns és erroni, cosa que no és estranya, perquè les fonts informatives de què disposen en abundor, són, generalment, la premsa capitalista, la qual, com és natural, té la principal finalitat de fer viable un negoci amb els lectors, sense sentir cap fonda preocupació per les conseqüències funestes que puguin produir les orientacions tendencioses que deliberadament imprimeix aprofitant-se de la manca d'educació cívica del poble, tenint present sempre la finalitat lucrativa de l'empresa.

Socialisme, com deia Jaurés, és una nova civilització i per tant no és una idea exclusivament per als obrers assalariats, sinó que la seva essència va incorporant-se en els sentiments de tots els éssers que essent sensibles a les dolors que produeixen les irritants desigualtats econòmiques existents dintre el règim capitalista, treballem per contribuir a l'estructuració d'un nou sistema social i econòmic en el qual l'home pugui rebre el producte íntegre del seu treball i satisfer les necessitats morals i materials de la seva vida.

Vivim uns moments de lluita aferrissada entre els defensors d'un sistema defectuós que té reservat a una classe, la capitalista, l'orientació, control i execució de les activitats productives i distributives en benefici d'ella *mateixa* i els que com nosaltres, creuen que el règim capitalista està fracassat com a sistema just i equitatiu per poder mantenir dintre seu cordials relacions entre tots els éssers humans, ja que mentre la classe dominant gaudeix de tots els avantatges, la classe dominada, la més útil, es troba mancada de tots els mitjans per viure atenent les més apremiants necessitats.

La civilització capitalista ha arribat ja a un tal grau de desenvolupament i de descomposició que fóra suïcida no preparar-nos a substituir-la; l'anarquia econòmica del lliure canvi, causa permanent de les crisis, amb l'exèrcit creixent de sense feina i les injustícies que sofreix el proletariat, exigeix una ordenació eficaç i ràpida, ordenació que no ha de dur a res més que a una economia basada en el major benestar social de la collectivitat.

Per tant, convençuts que no pot assolir-se un benestar social sota el règim capitalista, ens agrupem en l'organització i disciplina del partit Socialista Internacional, disposats a ésser uns ferms lluitadors per la defensa de les aspiracions de la classe treballadora que no són altres que arribar a la seva total i completa redempció econòmica, anant a la conquesta del poder polític, tant dels Municipis com de la Nació, a l'objecte que sigui la classe treballadora mateixa la que faci les lleis reguladores de les normes de govern del propi poble.

Ja sabem que la nostra tasca no és fàcil, per la seva grandiositat humana, però això no ha de fer decaure les nostres conviccions de socialistes, tota vegada que sabem que no som sols treballant per l'establiment de la justícia social que propugnem, puix que arreu del món tenim companys que persegueixen la mateixa finalitat.

Conceptuem la dona en el mateix nivell intellectual i moral de l'home i no han d'establir-se en cap ordre d'idees altres diferències que les provinents de les vàlues individuals humanes.

Confiem que la nostra acció ha de reportar augments en els quadres socialistes de Catalunya, perquè estem segurs de que treballant pel Socialisme, laborem per una Catalunya digna i emancipada del capitalisme català que, a l'igual que el de tots els països, recolza la preponderància que exerceix damunt dels treballadors catalans, en el sol fet de tenir al seu poder els mitjans de producció i de canvi.

Treballadors, homes de sentiments progressius! La Secció de Torredembarra, afiliada a la Unió Socialista de Catalunya, us convida a treballar dintre d'ella per guanyar un món nou a canvi de perdre les cadenes de la dependència econòmica que sofrim.

Torredembarra, 4 de novembre de 1933

UNA ALTRA VICTIMA DEL FEIXISME

Hermann Heller

La nit del diumenge passat va morir a Madrid el professor Hermann Heller, socialista alemany refugiat a Madrid de la persecució hitleriana.

Amb una clara visió política, va preveure l'adveniment del nacional-socialisme i tractà d'organitzar la resistència de les organitzacions obreres.

Hitler no li ho perdonà. Quan s'apoderà del poder va perseguir-lo implacablement.

La Universitat de Madrid va contractar-lo. Aleshores era ministre d'Instrucció Pública el company Fernando de los Ríos. La Universitat de Madrid féu una bona adquisició; Hermann Heller era un dels juristes més prestigiosos del món.

Heller que havia estat ferit a la guerra, víctima dels gasos asfixiants, sofria una lesió cardíaca que, agreujada per la bàrbara persecució dels feixistes, l'ha dut a la mort.

MOVIMENT COOPERATIU

La força de la cooperació britànica

La força de les societats cooperatives britàniques, a despit de la depressió comercial, atur forçós, de les taxacions injustes de que les ha fet víctimes el Govern «nacional-conservador» i la propaganda hostil de la premsa burgesa, queda ben demostrada per les darreres estadístiques publicades per la Unió Cooperativa britànica amb referència a l'any passat.

Aquestes estadístiques demostren que el moviment cooperatiu britànic ha augmentat el seu capital i ha realitzat majors excedents, que el nombre de membres continua creixent i que a despit de la crisi general, el volum de les operacions del moviment ha estat mantingut.

Les cooperatives de consum començaren l'any corrent amb 6.[illegible] socis, xifra que, comparada amb la de 6.[illegible] a començament de 1932, significa un augment net de 170.[illegible] socis o el dos i mig per cent.

Aquest augment és encara més remarcable si es té en compte que ve a continuar la línia d'ascensió seguida pel moviment cooperatiu. D'ençà 1926, és a dir, durant els anys de crisi, la cooperació britànica ha realitzat un augment d'un milió de socis.

Els temps difícils originen, com és natural, la retirada d'una bona part dels estalvis dipositats per la classe obrera a les cooperatives i la facilitat que per això donen aquestes societats, en fan la millor caixa d'estalvis per a la classe obrera.

Durant el passat any, el moviment cooperatiu ha atès totes les demandes que en aquest sentit li han fet els seus associats, i malgrat això, ha començat l'any amb més capital que no tenia un any enrera. El total de capital individual ha arribat aquest any a la gegantina suma de 120.900.298 lliures esterlines (4.[illegible] milions de pessetes al canvi actual de 37'95 pessetes per lliura) contra 117.966.460 un any abans.

Els dipòsits d'estalvi han augmentat prop d'un quart de milió de lliures, de 5.007.626 a 5.240.872, cosa que demostra, sense necessitat de comentaris, la confiança creixent que senten els obrers anglesos envers les seves cooperatives, davant de la fallida sistemàtica de les organitzacions bancàries capitalistes.

Els fons de reserva arriben a la xifra de 11.383.634 milions de lliures, amb un augment de prop d'un milió sobre les xifres de l'any anterior.

Un altre fet de gran importància a remarcar és el que durant un període de depressió i d'atur forçós com mai no s'havia conegut, el moviment cooperatiu ha augmentat el nombre d'obrers de la seva nòmina de 263.037 en 1931 a 265.865 a la fi de 1932. Si es té en compte que virtualment tots aquests obrers estan sindicats i que cobren salaris mai no inferiors a la tarifa sindical, hom pot comprendre ben tost la contribució pràctica que avui dia està aportant el moviment cooperatiu britànic a l'alleugeriment del terrible problema que pesa damunt la classe obrera del país.

L'ASSEMBLEA DE CONSTITUCIO DE LA COOPERATIVA DE CONSUM DE BARCELONA

Diumenge, tal com estava anunciat, tingué lloc, amb l'assistència d'un considerable nombre d'adherits, l'Assemblea de constitució de la Cooperativa General de Consum de Barcelona.

S'aprovaren els Estatuts que presentava la Comissió organitzadora i quedà elegit el primer consell d'Administració, compost dels companys Ruiz Ponseti, Ramis, Montserrat, Josepa Boira, Rosa Comorera, Emili Ferrer, Clotet, Patau i Ardiaca. Com a suplents, sortiren elegits els companys Coma, Ràfols, Alvarez, Berenguer Solana, Rafael i Fàbrega, i com a revisors de comptes, els companys Olarte, Capdevila i Alegrí. Per decisió de l'Assemblea fou assenyalat el dia primer de gener de 1934, com a data inaugural de les operacions.

En la societat burgesa, el passat regna sobre el present. En la societat comunista, el present regnarà sobre el passat.

MARX I ENGELS

ASSORTIT NEBI DE GALETES

21 classes fines per a postre, berenar, desdejuni, etc.

MITGES LLAUNES, 5,25 KILO (DEMÉS EL TIMBRE)

Moren més infants a causa dels medicametns que de malalties

Consulta del Dr. J. Sala Alegrí

EXCLUSIVA DE MALALTIES DE LA INFANCIA

Tractament de les afeccions internes sense l'ús de drogues, utilitzant solament l'alimentació adequada a cada cas. Cura de sol. Massatge. Gimnàsia. Climatoteràpia, etc.

Tractament especial dels lactants (des del naixement fins als dos anys). Nou mètode d'alletament artificial (biberon) amb el qual s'obté un desenrotllament complet.

CONSULTA de 3 a 6 — Llúria, 24, entressol

CINEMA

No hi ha dubte...

...que els concurrents a la Primera Sessió Cine-Clubs Ateneus Politechnychum i A. E. P., en sortiren molt satisfets.

...que quan es sàpiga que el film projectat fou *La Terra*, de Dowjenk, no extranyarà a ningú.

...que felicitem els companys d'aquells Ateneus per la seva tasca en pro de la cultura.

...que *El signe de la creu* és una obra mestra de la pantalla i la millor de De Mille.

...que l'espectador ha de tocar de peus a terra i no ha de confondre la religió amb l'humanisme.

...que en temps de Neró, l'inevitable refugi contra la selvatgeria aleshores regnant, era el Cristianisme.

...que aquest refugi, en els nostres dies, seria un altre.

...que, per tant, el misticisme religiós de *El signe de la creu* és un producte de la època.

...que 20.000 *anys a Sing-Sing*, és inferior a *Sóc un fugitiu*, però planeja una tessis original.

...que aquesta consisteix a redimir el delinqüent per mitjà d'un tracte especial, d'acord amb la seva psicologia.

...que aquesta teoria, si bé utòpica, no deixa de tenir els seus partidaris.

...que *Entrada d'Emoleats* projectat recentment al Catalunya, combat el despotisme que envaeix les grans empreses mercantils de Nord-Amèrica.

...que els americans ja no vacillen a acusar-se públicament de les seves xacres socials que sempre havien encobert maliciosament.

...que recomanem als nostres companys els films anteriorment esmentats.

...que si els veuen, ens ho agraïran.

J. M. CODO

Nosaltres no volem, de cap de les maneres, abolir l'apropiació personal dels productes del treball, indispensables al manteniment i a la reproducció de la vida humana, puix que aquesta apropiació no deixa cap profit net que dongui poder sobre el treball d'altri. El que nosaltres volem és suprimir aquest trist sistema d'apropiació que fa que l'obrer no visqui més que per augmentar el capital i viu només el que ho exigeixen els interessos de la classe dominant.

MARX i ENGELS

Infàmies

«Adelante», diari obrer, en el número del divendres, dia 3 dels corrents, publica un article titulat «Un feu de la Unió Socialista de Catalunya» en el qual parla del nostre malaguanyat Campalans al dictat de l'odi més mesquí i més canalla. I és un «diari obrer» on es publica!

L'autor de l'article, P. C., o és un irresponsable o és un malvat. Dir que Campalans havia fet de l'Escola del Treball un feu seu, dir que allà dins obrava amb segones intencions; dir que Campalans no es preocupava del personal modest de l'Escola, és tot simplement, una fellonia imperdonable..

Tothom que ha conegut Campalans i els seus ideals i la seva rectitud d'actuació en tot i tothora, sap que aquest plorat company nostre era incapaç de cometre una injustícia i de portar perjudicis a ningú, amic o enemic, que estigués a les seves ordres.

Un exemple només ens cal citar que afecta precisament un dels elements més destacats de la redacció d'«Adelante» al qual emplacem concretament perquè respongui de la rectitud de Campalans. Parlem de Jaume Miravitlles.

Jaume Miravitlles, militant del B. O. C., fou collocat com a professor a l'Escola del Treball pel nostre Campalans. Campalans va considerar que els coneixements de Miravitlles com a professor podien ésser útils a l'Escola i li donà la plaça sense tenir en compte les opinions polítiques del sollicitant.

Darrerament, Jaume Miravitlles fou declarat pel Consell de Cultura de la Generalitat cessant del seu càrrec de professor. I Campalans, malgrat la filiació política de Miravitlles, malgrat que feia pocs dies que un setmanari dirigit per Miravitlles l'havia insultat barroerament afirmant que havia fet negocis en concomitància amb els homes de la Dictadura, Campalans sostingué Miravitlles en el seu lloc contra la decisió del Consell de Cultura i contra totes les ordres superiors. Campalans cregué que la decisió no era justa i abans que acatar-la anuncià que dimitiria de la Direcció de l'Escola. La solidaritat i la fermesa de Campalans féu retrocedir el Consell de Cultura en la seva decisió i Miravitlles fou conservat en el seu càrrec, que avui encara ocupa.

Jaume Miravitlles té ara la paraula per a rectificar les afirmacions de l'article de P. C., aparegut a les columnes d'«Adelante», diari obrer...

Al XVI aniversari de la Revolució russa

La revolució russa té un any més de vida. Es una data aquesta en la qual és obligada la recordança, cordial i admirativa. Però no exenta d'objectivitat. De la crítica fecunda, que treu lliçons dels fets més punibles, més ingrats. La Revolució russa fou una gesta històrica del proletariat que conté entre mig de fallides i de contradiccions, valors d'alta exemplaritat. I sobretot, conté una llum històrica inapreciable per a contrastar els afanys i les pruïjes dels altres moviments revolucionaris que volen arribar a la seva línia d'elevació proletària.

El recent llibre d'Emile Vandervelde, «L'Alternativa», conté un lluminós i serè capítol sobre el «Socialisme a la U. R. S. S.». Amb la recança de no poder-lo publicar íntegrament, reproduïm en aquesta ocasió la seva primera part, la relativa a les tendències de Lenin en aquella hora decisiva i al canvi sobtat del seu pensament davant de la realitat dels fets que tumultuosament sorgien en escena. Si altra cosa no, això ens diu que el nostre Socialisme per ésser eficaç, ha d'ésser, per damunt de tot, empíric. Que mai el dogma ha de travar els nostres moviments i que sobretot és arriscat voler bastir sistemes revolucionaris basats sobre fets que sols es poden produir en un sol país i per una sola vegada. La Revolució russa, en tot el seu valor intrínsec i àdhuc exemplar, resta isolada en la història del proletariat com un fet magnífic, però únic. Entestar-se a fer seguir la Revolució espanyola pels mateixos camins, com certs amics nostres s'hi entesten, és pur entreteniment d'aficionats. Sortosament, a casa nostra, la fase burgesa de la revolució —aquesta fase que el propi Lenin, per sistema i per mètode, creia indispensable per a la consecució de la fase plenament socialista— té encara un valor històric, i és el nostre deure, com a obrers i com a marxistes, ajudar-la a fi de portar-la a la seva plenitud. Aquesta és una petita lliçó de la revolució russa que escau molt bé en aquests dies en què la confusió i la fantasia baladrera sembla ensenyorir-se d'una part de la classe obrera catalana, que en la seva ilusió pseudo-revolucionaria es pensa estar, en el seu infantilisme social, a punt d'abastar la lluna amb els dits.

El punt de vista de Lenin

El punt de vista del bolxevisme, i especialment del bolxevisme stalinià, sobre les possibilitats revolucionàries de construcció del socialisme «en un sol país», malgrat estigui tècnicament i culturalment endarrerit, està en contradicció flagrant amb el punt de vista de Marx i Engels, que concebeix la revolució social com la resultant i en certa manera, l'apoteosi del desenrotllament de la tècnica industrial. Kautky ho ha demostrat abastament en el seu petit llibre **El Bolxevismo en un carreró sense sortida.** No cal insistir-hi.

No deixa de tenir interès, a més a més, de notar que entre la política feta per Lenin, després de la gesta d'octubre, i la doctrina que ell mateix professava encara a la vetlla de la Revolució, la diferència no és menys gran.

En 1905, en la seva obra **Dues tàctiques de la democràcia socialista**, Lenin combatia asprament «les idees ineptes i semi-anàrquiques de la conquesta del poder per tal de realitzar la revolució socialista». En termes categòrics, declarava que l'estat del desenrotllament econòmic de Rússia feia «impossible l'alliberament complex i immediat de la classe obrera.»

Més encara: a l'endemà de la Revolució de març, el 8 d'abril 1917, en la seva **Carta d'adéu als obrers suïssos**, usant un llenguatge rigurosament conforme a la tradició marxista més ortodoxa, s'expressava en aquests termes:

«Sabem perfectament que el proletariat de Rússia és menys organitzat, menys preparat ,menys conscient que els obrers dels altres països. No són pas les seves qualitats particulars sinó un concurs particular de circumstancies històriques que ha fet del proletariat rus, per un cert temps, pot ésser molt curt, el pioner avançat del proletariat revolucionari del món sencer.

Rússia és un país agrícola, un dels països més endarrerits d'Europa. El socialisme no pot triomfar-hi ni directament ni immediatament. Però el caràcter agrícola del país pot, a causa de la immensa superfície del domini dels propietaris nobles, donar una formidable amplitud a la revolució burgesa democràtica i fer de la nostra revolució el proleg de la revolució socialista, un petit pas vers aquesta."

I al cap de sis mesos, Lenin es posava al front d'un moviment que, des del començament, anava molt enllà de la revolució burgesa, de la revolució camperola i que tendia a fer no res menys per l'acció conjunta de camperols i obrers, allò que fins aleshores havia declarat impossible a Rússia: una **revolució socialista!**

Es podrà comprendre millor aquesta virada en rodó, de la qual Lenin, després del cop, s'ha esforçat a aportar-ne la justificació doctrinal, si se salva el que podia ésser salvat de les fórmules marxistes, quan, com fou el nostre cas, s'ha estat a Petrograd i a Moscou durant els mesos que seguiren la revolució de març i precediren el cop d'Estat d'octubre 1917.

La contra-revolució, amb Kornilof, amenaçava. El Govern provisional, en mig d'una atmosfera de traïció, vacillava, pressionat entre dues tendències contràries. Les masses desencadenades, obrers; soldats (gairebé tots, aquests darrers, pagesos que sols es delien per retornar a llurs pobles, malgrat fos enfilats a la teulada dels vagons del ferrocarril) expressaven llurs aspiracions revolucionàries per aquestes fórmules simplistes: les fàbriques per als obrers, la terra per als camperols, la pau per damunt de tot.

Fou aleshores que dintre Lenin es revelà sobtadament l'home d'acció, deixant en segon terme el doctrinari: els obrers volen ésser amos de llurs fàbriques: decretem el control obrers. Els camperols, sense esperar res, comencen a repartir-se les terres; sancionem llur iniciativa fent nostre, contrariament a tots els principis, el programa dels socialistes revolucionaris. Els soldats, el poble sencer, estan afrosament cansats de la guerra; reclamen la pau, la pau a qualsevol preu: declarem-nos disposats a fer-la, costi el que costi i servim-nos d'ells per prendre, per un cop de força, el poder.

¿Era això, realment, fer una revolució socialista? Anar a Brest-Litovsk, abandonar la terra als camperols, sota la reserva platònica del domini eminent de l'Estat, lliurar les fàbriques a proletaris manifestament incapaços de mantenir-los en acció i de dirigir-les, tot això, evidentment, no tenia res a veure amb el programa dels social-democrates russos, del qual la vella guardia bolxevista no ha cessat mai d'adherir-s'hi.

Tot el més que es pot dir és que esforçant-se, a costa d'aquestes infraccions a llurs principis, a fer el bloc dels obrers i dels camperols, els autors de la Revolució d'octubre restaven fidels a una tàctica depurada d'ença molt de temps.

Al 1905, per exemple, quan Lenin combatia la idea d'una dictadura del proletariat en un país on el proletariat no era mes que una infima minoria, afegia i això es el que, dotze anys mes tard, havia de portar a la practica:

«Solament podia ésser sòlida una dictadura revolucionaria quan es recolzi sobre l'enorme majoria del poble (cosa que havien dit sempre Marx i Engels). I avui, el proletariat no forma mes que una minoria del poble rus. Per esdevenir una enorme majoria aixafadora, s'ha d'unir amb la massa dels semi-proletaris i dels semi-patronis, es a dir a la massa poora de la petita burgesia de les ciutats i dels camps».

Fou realment aquesta enorme majoria, aquesta massa de proletaris i de pretesos semi-proletaris, que s'uní per fer la revolució contra l'antic règim. Fou ella encara la que resta unida per defensar, en les guerres civils que seguiren, les conquestes de la revolució i, especialment, la partició de les terres, contra les temptatives de la reacció.

Però els esdeveniments s'encarregaren ben aviats de demostrar que malgrat tot, Marx i els marxistes podrien molt bé no anar equivocats quan pensaven que una revolució socialista és impossible mentre que les condicions objectives del socialisme no siguin realitzades.

Son prou coneguts i no cal insistir-hi, els resultats del «comunisme de guerra»: resultats catastròfics al punt de vista del rendiment industrial; conflictes d'extrema gravetat entre les poblacions urbanes i rurals; l'insurrecció, a diverses regions, dels camperols i la revolta de Croustadt que marcà, amb els començament de la Nep, la fi de la primera fase de la Revolució.

E. VANDERVELDE

Al Parlament de Catalunya

Cal acabar amb el pesombre faista

S'ESTA PREPARANT UN MOVIMENT VAGUISTIC PER IMPEDIR LES ELECCIONS

Arran de l'assassinat del company Voces, el diputat senyor Fronjosà pronuncià al Parlament de Catalunya, el dia primer de novembre el discurs següent:

Company **FRONJOSA**: Senyors Diputats: M'aixeco dolorit i indignat per un altre assassinat que ahir vingué a sumar-se a les llistes dels homes que, estant afiliats a la Unió Socialista de Catalunya i a la Unió General de Treballadors, han estat víctimes d'atemptats semblants. Des del mes de juliol han caigut als carrers de Barcelona sis companys nostres. Ahir era l'Aureli Voces, que quela també, treballant en les plenes funcions de la seva professió, mentre guanyava un jornal, acribillat el cos per les bales d'uns assassins professionals.

Nosaltres, potser, no podem assenyalar amb el dit els homes que ahir el varen apretar per fer disparar unes pistoles, però nosaltres sabem on s'amaga aquesta gent, on és aquesta gent, a quines collectivitats pertany aquesta gent. Aquí en aquesta Cambra hi ha vells parlamentaris que l'any 19 varen sentir dir al Parlament d'Espanya, quan encara hi havia monarquia, que tots els delegats de la Confederació Nacional del Treball eren uns pistolers. Això és mentida, això no és cert; tots els delegats de la Confederació Nacional del Treball no eren pistolers. Jo he estat delegat de la Confederació Nacional del Treball i no ho he estat mai de pistoler, però el que sí he de dir és que tota la gent que realitza aquests crims avui, és afiliada a la Confederació Nacional del Treball. Això sí que es pot dir, perquè és cert, i formen part d'aquest pop que va escanyant un organisme obrer que havia tingut la màxima força i la màxima adhesió per part de la multitud treballadora de Catalunya, i que cada dia va caient en un major desprestigi per tots aquests crims i tots aquests assassinats. Es per això que davant de la impossibilitat de mantenir en les seves rengleres aquella multitud de gent treballadora i veient que la classe treballadora catalana es va donant compte que hi ha altres normes de lluita que sense la despesa de dolors i sense la despesa de llàgrimes i de sang que ens havia costat per a obtenir millores fugisseres, podent-se obtenir coses concretes i fixes, d'aquelles que les contingències del moment no les poden esborrar ni ens les poden fer perdre, davant d'això aquesta gent, en lloc de mirar i detenir-se a meditar si han equivocat el camí que han seguit durant vint anys, perden la serenitat, s'indignen, i el que fan és anar assassinant els companys que amb nosaltres col·laboren en aquesta obra autèntica del redreçament del proletariat català.

Nosaltres tractem de no moure'ns d'aquest pla; nosaltres tractem els adversaris de tota mena amb la màxima consideració i respecte, però ja comprendran els senyors Diputats que nosaltres no podem ésser una gent tan masella i tan insensible sabent que un dia darrera l'altre ens aniran matant un a un. Nosaltres també sabem com es poden organitzar bandes d'assassins, també nosaltres sabem la manera de donar quinze duros a un home que avui serveix aquest nucli com temps enrera havia servit el Lliure i com ens serviria a nosaltres si el pagàvem; és un home que es troba en els mercats de la delinqüència i, per tant, només cal anar-hi per a trobar els que es creguessin convenients. Però nosaltres ens resistim a adoptar aquesta posició; nosaltres no adoptarem aquesta posició, perquè aquestes coses, si sabem quan comencen, no sabem quan acaben.

Constantment, companys nostres són esperats a les portes dels tallers i se'ls exigeix que estripin el carnet de la Unió General de Treballadors i que prenguin el carnet de la Confederació Nacional del Treball. Fa pocs dies, els companys de Llum i Força que s'ajuntaren amb tots els organismes sindicals de Barcelona i que per això els que estaven afiliats a la Confederació Nacional del Treball foren expulsats d'ells perquè la Confederació va creure que havien vulnerat la disciplina; precisament els companys de la Confederació Nacional del Treball foren amenaçats i es posaren pels carrers uns cartells instigant l'atemptat contra els companys més significats del Sindicat de Llum i Força afiliat a la Confederació Nacional del Treball. Cada dia nosaltres hem d'anar a molestar el senyor Governador General de Catalunya, o al senyor Espanya, demanant-los que protegeixin companys que són amenaçats a la sortida del treball.

Aquests fets són el preludi d'alguna cosa que s'està preparant en aquests moments a Catalunya, i no m'importa que aquells que tota la vida l'han passat fent la víctima i gemegant, quan ells no han fet res més que fer servir de víctima els altres, puguin dir-me que des d'aquesta tribuna he fet una delació, perquè jo crec que en aquest moment, en lloc de fer una delació, faig un acte de ciutadania. En aquests moments, senyors Diputats, **s'està preparant una vaga de transports urbans** i com que saben que precisament avui a la Unió General de Treballadors, al seu Sindicat de Transports Mecànics, hi ha un nombre considerable d'afiliats que s'oposaran a deixar la feina quan vingui el mot d'ordre, per a espantar-los comencen per assassinar els més addictes i els més entusiastes.

No cal pas que en aquest moment us descobreixi els propòsits d'aquesta vaga, perquè en la consciència de tots vosaltres, sabeu quins són. No es tracta de reivindicar millores; no es tracta d'obtenir cap mena de millora del treball, tant en l'ordre moral com en l'econòmic. Es tracta, senzillament, de pertorbar les eleccions que el dia 19 han de celebrar-se, i com que hem de deduir que si algú en virtut d'aquest conflicte es retreurà a les llistes del dia 19, no seran pas les classes capitalistes, ultramontanes i reaccionàries, sinó que en virtut de la campanya que anirà anexa a aquesta vaga, es proposen precisament que sigui la classe treballadora la que es retregui i no exerceixi aquesta funció ciutadana. Heus aquí com de manera lògica i racional es veu que aquesta vaga que es projecta declarar a Barcelona, començant pels transports mecànics, no ve més que a pertorbar la possibilitat que les esquerres, els elements socialistes i liberals de Catalunya, puguin portar a les Corts de la República aquell nombre de representants que la consciència del poble diu que hi poden portar.

Això, senyors del Govern, ho hem d'acabar; això s'ha d'acabar; això ja sap algun Conseller que s'asseu en aquest banc, que es pot acabar. I aquesta Minoria per acabar-ho, oferim tota la col·laboració, incondicional al Govern per tot el que puguem ésser útils per aquesta funció i per aquesta feina, perquè si no s'acaba tornarem a viure dies com els anys 21 i 22, en què el proletari s'assassinava mútuament pel carrer, perquè les nostres veus no seran escoltades, perquè la paciència s'acabarà, i perquè aleshores nosaltres passarem als ulls dels agredits i perseguits, com uns elements que no sentim els seus dolors. I quan això arribi, tota la nostra autoritat moral caurà per terra i aleshores ja comprendreu que a aquella gent no li podrem exigir cap mena de responsabilitat, perquè si es veu, per les circumstàncies que sigui, que jo no vull fer cap acusació a ningú, desemparada, ja comprendreu que quan falla alguna cosa que no pot evitar aquests fets, no hi ha més remei que posar-se una pistola a la butxaca i defensar-se de la gent que pot agredir-la.

Torno a insistir a que nosaltres ens resistim a això, que constantment diem als companys que aquesta posició no resol res, que no és precisament la violència, no ho ha estat mai, la solució de cap problema, però quan la gent té l'interrogant de la seva vida en tot moment, ja podeu comprendre que no s'atén a raons, i que la solució que veu més fàcil, per ésser la més simplista i senzilla, és situar-se en el mateix camí i en la mateixa posició que l'adversari. Aleshores aquests senyors no podran dir que aquesta organització, que davant de la persecució de què és objecte, si s'hi tornen, no podran dir que són els elements lliberencs. Aleshores no podran negar que els elements originaris del pistolerisme a Barcelona han estat ells. Aleshores no podran fer llàstima a ningú. Però del que succeeixi —i jo demano al Govern que procuri que no succeeixi, i torno a repetir que per part nostra no s'ha d'escatimar res perquè no succeeixi— si passa la qüestió a un terreny que tots hauríem de deplorar, no se'ns demani pas responsabilitats, perquè en realitat els responsables seran aquells elements que ho han provocat i, potser, aquells organismes del Govern que no varen saber evitar-ho a temps. I res més.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

PRIUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre . . . 2'50 ptes.
Semestre . . . 4'50 „
Any . . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

La vitalitat d'un moribond

D'ençà de Reybaud, al 1849, fins els nostres dies, la paraula d'ordre ha corregut de boca dels líders burgesos i ha trobat en aquest darrer temps un ressò nou a Espanya: El socialisme ha mort!

Uns i altres, els burgesos d'arreu del món saludaren Hitler i Mussolini com els enterradors del socialisme i perdonaren llurs assassinats i llurs brutalitats davant de l'extermini més aparent que real que havien fet de les idees marxistes a llurs països. I a cor repetien a to amb els dictadors: El Socialisme ha mort! Gott mit uns!

Però el Socialisme és recalcitrant. I irònic. Li plau de gastar bromes als seus enemics. I quan els nostres burgesos feien la sesta tranquils, després de les matances de la dolça Alemanya, primer Finlàndia, després Suècia, el cap de poc temps Noruega, seguidament Anglaterra i ara Suïssa els han vingut a posar de nou la por el cos amb els triomfs esclatants, profunds dels nostres camarades d'aquells països.

Si important ha estat el triomf del Socialisme a Escandinàvia, més ho és encara a Anglaterra, on l'actual govern «nacional» s'havia proclamat, com es proclamen les nostres dretes, el reparador de les destroces socialistes i el salvador de la nació. I per aconseguir això no havia trobat altre mitjà que elevar barreres duaneres que encarissen considerablement el cost de la vida, depreciar la moneda nacional amb la consegüent merma del poder de compra dels salaris, encoratjar la reducció dels salaris nominals i atacar durament les societats cooperatives, fent-les víctimes d'una iniqua persecució fiscal. Els resultats, han estat tan bons, que a les primeres ocasions que se li ha presentat, el poble anglès, l'elecció parcial de Fulham i les eleccions angleses, ha donat un triomf rotund als laboristes aixafant materialment els representants del govern nacional, conservadors i liberals.

Sortosament Europa no es deixa dominar per la fúria feixista i sap reaccionar amb brau. Avui dia, l'entesa inter-escandinava, és una excel·lent contrapartida del feixisme centre-europeu. Demà, amb la victòria indiscutible dels laboristes britànics, l'entesa sortirà reforçada i l'onada de reacció que sembla que arriba ara al seu punt culminant, s'haurà de batre en retirada. Dintre l'ambient enrarit de l'Europa d'avui, el triomf laborista és la gran esperança que anima els esperits de les classes obreres.

Tant debò que el triomf socialista a Espanya vingui a enfortir aquesta lluita contra la reacció i el feixisme, això és, contra la guerra.

Pedres a la teulada

L'Opinió no s'ha adonat encara que té la teulada de vidre.

L'Opinió ens ha retret una sèrie d'articles de censura a l'Esquerra, els quals avui mantenim en tota la seva integritat, perquè són la prova més evident de la nostra lleialtat i de la nostra independència insubornable de pensament. Nosaltres censurem quan cal i amb la duresa que cal, però sabem sacrificar-nos quan convé al bé col·lectiu, al qual **L'Opinió** i els seus aliats fan ara traïció.

¿Creu **L'Opinió** que nosaltres contestarem la seva campanya amb el desempolsament de tots els seus articles contra el senyor Hurtado, els seus penjaments xirois contra l'excels Papa Gris?

No. Hi han altres coses més importants a fer; hi han masses coses en perill per entretenir-se en aquest joc roí i suïcida, que tant sembla plaure als pseudo esquerrans de *L'Opinió* i que tan fidelment mesura el seu esperit.

La Lliga no existeix per a L'Opinió ni existeix tampoc per a «La Publicitat». Sols existeix la U. S. C. i l'Esquerra. Elles són el blanc de tots els atacs, de totes les infàmies, de totes les calúmnies. Exactament com els atacs i les infàmies i les calúmnies de la pròpia Lliga. I aquesta coincidència de direcció ens diu quina és llur intenció; cap altra que la de fermar un front únic contra la nostra coalició, la d'impedir el triomf de les úniques forces que representen un atac positiu contra les seves posicions econòmiques i socials, car en això tots són una.

Sortosament el poble és molt fi de nas i hi veu més clar que molts es pensen. De la mateixa manera que el 12 d'abril i el 20 de novembre va saber endevinar quines eren les forces que estaven a to amb l'exigència del moment revolucionari, igualment aquest 19 de novembre destriarà, amb pols segur, els representants seus que han de continuar i refermar l'impuls revolucionari d'aquesta hora transcendental en que tantes coses estan en perill i en que cal sols una cosa per salvar-les: posar-se a to amb els batecs del poble.

COM AL 1923

Assassinats i atracaments

Els atemptats, atracaments i vagues que aquests darrers dies han esclatat a Catalunya i Espanya i les que estan anunciades per a abans de les eleccions del dia 19 per la ecamarilles que monopolitza les restes del que fou gran moviment de la C. N. T. ens obliga massa dolorosament a comparar la situació actual amb la del 1923.

Les forces tèrboles que dirigien, en temps de la monarquia, la política espanyola, refetes de l'espant rebut els primers dies d'implantada la República, han trobat manera de desdoblar el seu ample front de lluita contra les institucions del nou règim en la terbolesa que nia en els rengles de la C. N. T. en forma de l'home menja-fetges, que ningú no sap d'on ha vingut, que amb els seus brams i les seves pistoles s'ha fet amo de l'organització confederal.

No és un secret per a ningú que la F. A. I. o almenys aquells que la inspiren i en porten el control, estan venuts als més acarnissats enemics de la República. I els enemics més perillosos del règim nou no són pas precisament els obrers que amb sentiment de classe impugnen els procediments tebis que ha emprat la República respecte als antics terratinents i les Ordes religioses detentadores de les tres quartes parts de la terra i de la riquesa del país. Són aquests elements aquells que no han donat un sol dia de treva als homes del 14 d'abril, i als quals el «lumpen proletariat» de l'energumenisme faista no ha vacil·lat a prestar-los suport en la seva obra d'intentar abatre aquest mínima garantia que podia ésser la República per a un important sector de la classe obrera hispànica.

Aquest pobre país nostre, pobre més que res en homes responsables, amb una massa fàcilment suggestionable, iconoclasta pocasolta per la influència d'uns escriptors i uns periodistes morts de gana venuts al qui paga més, que porten la misèria arrapada a l'ànima, va en camí de no construir res de perdurable. Caldria un gran esforç de superació per abastar aquest objectiu. Esforç de superació que per altra banda solament és possible d'esperançar en la classe obrera autòctona alliberada dels caminadors que ens descarrega els transmurcià de Sans. Si no, estem perduts. Ho demostra més que res l'estat d'insensibilitat d'aquells que es consideren forts i l'esgarrifament histèric d'aquells esperits que són febles perquè tenen per perdre, segons ells, un benestar raquític que el posseïrien a la dignitat i al preu de totes les iniquitats imaginables.

La vasta conspiració contra el règim ha posat en pràctica tots els ressorts: des del tancament d'obres i fàbriques al contraban de capital i la campanya de premsa difamatòria: des de la provocació de vagues estúpides que només podien perjudicar els treballadors en aquestes hores crítiques a l'aixecament armat contra el Govern Azaña. I quan això no ha donat resultat perquè els treballadors no són tan ases com es pensen *La Tierra* i *Solidaridad Obrera*, tan bons aliats d'*A B C* i del consorci periodístic del contrabandista March; quan saben les desferres que són el Cànovas Cervantes i el Durruti i *el fabricant de fullets anarquistes* del Guinardó i els atracadors que les fan cor i els fan de pistolers, el terrorisme, tan grat a Gil Robles, Alba, Cambó i tots els que s'han polit sempre el país, ha fet la seva aparició en un grau inusitat. Cal tenir-ho en compte. Sí: la massa el nombre dels morts *perquè* pertanyen a la Unió General de Treballadors. Els morts del 1921-23 ho foren per tal de poder preparar el 13 de setembre que Cambó, Alfons de Borbó ens van clavar entre cap i coll. Els assassinats d'ara ho són per a crear un estat de cansanci i d'esfereïment que faci desitjable la dictadura que es congria. Sempre l'experiment s'ha de fer sobre la carn de la classe obrera.

Amb tot, podria ésser, senyors agraris, senyors propietaris de Lliga Catalana i tots aquells que us aguanten, que aquesta vegada el tret us sortís per la culata. Això serà ofertó que ho deixem definitivament saldat després del dia 19. Tan si guanyem les eleccions com si les perdem. Prou atemptats i prou infàmies. Som una força i la farem fer respectar. El cop d'Estat aquesta vegada costarà car.

La controvèrsia Ardiaca-Vidal i Guardiola

La controvèrsia del company Ardiaca amb el senyor Vidal i Guardiola s'ha ajornat novament, per acord d'ambdues parts, fins el dissabte dia 9 de desembre a les deu del vespre. El fet de trobar-nos en ple període electoral, cosa que feia inoportuna la celebració de semblant acte, ha estat la causa determinant de l'ajornament.

L'acte tindrà lloc al Centre de Dependents de Barcelona i serà públic.

El company Serra i Moret substitueix al company Xirau en la candidatura de Girona

Per renúncia del company Joaquim Xirau, candidat elegit en la votació de les Seccions de la circumscripció de Girona, ha estat proclamat candidat de la U. S. C. en dita circumscripció, el company Serra Moret, que seguia en nombre de vots.

Joventut Socialista de Catalunya

LES JOVENTUTS EN MARXA

Les joventuts obreres de tot Catalunya comencen a donar fe de la seva activitat i de la seva potencialitat. Hem començat a rebre comunicats de totes les contrades catalanes interessant-se profundament en l'obra que volem realitzar i encoratjant-nos amb la seva col·laboració a continuar sense defallences ni desmais en la ruta empresa.

Hem vist en les lletres que fins ara hem rebut, el batec d'unes aspiracions i la confiança en el pervindre, proves decisives que demostren l'existència d'un greu sentit de responsabilitat i l'altesa de mires pròpies dels esperits nobles. Cal que aquests corrents d'armonia tot just ara iniciats vagin augmentant progressivament i es converteixin en torrentada renovadora. De nosaltres, del nostre esforç, de les energies que despenem en la lluita, de la tenacitat que mantinguem en el nostre camí, depèn que el nostre poble avenci decididament en el camp de la transformació econòmica i social i per això, nosaltres, en veure com és correspost la nostra crida, esguardem confiats i serens l'horitzó.

El nostre primer pas és establir contacte amb els companys escampats per tota la nostra terra. El segon serà la celebració d'un congrés de joventuts catalanes obreres i socialistes. Aquest congrés serà el què assenyalarà els passos restants. Amunt doncs, companys! Pel socialisme, endavant

NOTÍCIES CURTES I AVISOS

Diumenge passat és portà a terme l'excursió anunciada a Santa Creu d'Olorde amb gran concurrència de companyes i companys i amb un temps magnífic, sota el guiatge del company Anfós. L'excursió es descabdellà normalment sense cap incident. L'èxit d'aquesta primera sortida ens esperona a organitzar-ne d'altres que oportunament anunciarem.

Continua amb gran expectació el curs d'Economia Política que dóna el company R. Folch i Capdevila, i l'afluència de deixebles augmenta a cada lliçó. Avui, dissabte, com de costum, a dos quarts de vuit és donarà la tercera lliçó del curs. A recalcar que desde aquesta lliçó, l'aula on és donarà el curset serà la número 4, que reuneix més condicions de confort que aquella en la que fins ara és venien donant. Aquesta aula està emplaçada al primer pis.

Advertim els nostres companys que a partir d'aquesta data és cobraran els rebuts trimestralment per raons econòmiques que ja foren aduïdes en la assemblea passada.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

La campanya electoral

Oficines electorals de la U. S. C.

Oficines Centrals:
PRIMER DE MAIG, 7
(CASA DEL POBLE DE BARCELONA)

Oficines de Secció a Barcelona:

DISTRICTE I, IV i V	PRIMER DE MAIG, 7
» II i VII	ANGELES LOPEZ DE AYALA, 11
» III	SANT GERVASI, 34
» VI	PROVENÇA, 196
» VIII	MONTMANY, 24
» IX i X	CLOT, 33

i a totes les altres Seccions de Catalunya

Unió Socialista de Catalunya
Esquerra Republicana de Catalunya

DEMÀ, DIUMENGE
a les onze del matí,

GRAN MITING DE PRESENTACIO DE CANDIDATS

a la Plaça de Braus Monumental
Oradors:
HUMBERT TORRES
JAUME AIGUADER
LUIS BELLO
MANUEL SERRA I MORET
CARLES PI I SUNYER
VENTURA GASSOL
LLUIS COMPANYS
FRANCESC MACIA

Assistiu-hi!

Subscripció electoral

El Comitè Executiu de la U. S. C. fa una crida a tots els afiliats demanant-los llur cooperació per a fer front a les despeses de la lluita electoral.

Cal que totes les Seccions obrin una llista de subscripció i reunin de llurs inscrits un màxim esforç perquè la lluita pugui ésser portada com cal, sense gasiveries que podrien entorpir el triomf que hem d'esperar.

Companys, no regategeu la vostra cooperació. Posant-hi tota la nostra voluntat i els nostres mitjans, aconseguirem la victòria.

LLISTA GENERAL

1.ª llista

Joan Comorera, 100 pessetes; Estanislau Ruiz, 100; Fronjosà, 100; Manuel Serra Moret, 100; Carles Gerhard, 100; R. Folch i Capdevila, 100; Francesc Viladomat, 100; Comes, 100; Felip Barjau, 100; Ruiz Lecina, 100.— Total: 1.000 pessetes.

SECCIO BARCELONA VELLA

Aquesta Secció ha obert una subscripció per ajudar a les despeses de la propera lluita electoral, a la qual esperem que tots els companys hi contribuiran dintre els seus mitjans. De 7 a 9 del vespre els dilluns i als dijous de 10 a 12 de la nit, a la nostra Secretaria.

LLISTA DE LA SUSCRIPCIO

Secció, 100 pessetes; A. Graupera, 10; F. Rosell Montané, 10; P. Clemente, 5; P. Masanella, 2; B. Farré, 1; Pau Cirera, 0'30. — Total: 128'30 ptes.

SECCIO DISTRICTE II

Tots els companys o simpatitzants del districte són pregats de col·laborar a les tasques electorals i a suscriure's com a interventors i altres càrrecs accessoris, a l'estatge de la nostra Secció, Provença, 196, entre Muntaner i Casanova.

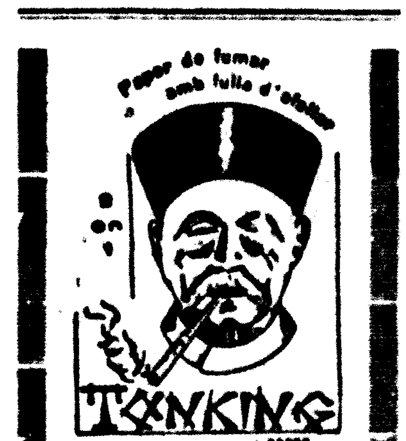

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplèndidament servits a preus summament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línea d'Autocars de Martorell
"La Polsaguera"
RONDA UNIVERSITAT, 6
TEL. 11720
NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 %, mitjançant la presentació del carnet.

Editorial Cooperativa Popular - Rosselló, 84 - Telèfon 35490 - BARCELONA